

 СВЪТУЛКА

— За какво сж пъкъ жабитѣ на тоя свѣтъ, — процежда той презъ зжби и му иде да се развърти съ остена, че де която свари.

— Ба, не думай, и тѣ трѣбватъ. На, въ Италия хората ги ядатъ.

— Хайде де!

— Азъ ти казвамъ, питай внука на попъ Илия. Той ще ти разправи, — съ очитѣ си ги е виждалъ. Че какво? Италианцитѣ да не сж по-глупави отъ насъ?

И бай Горанъ почна да се хвали, че и той може да яде жаби. Може, ама нѣма защо. Дори ако бай Вълканъ иска, той може още сега да изяде една — хемъ жива. Тѣй, както си скача, ще я улови за заднитѣ крака и хръсъ оттукъ, хръсъ оттамъ — цѣлата ще я изгълта.

— А пъкъ азъ ти казвамъ, че не можешъ. Ще ти дамъ каквото щешъ. Хайде почвай де!

— Ще почна и ще я изямъ. Ти кажи само какво ще ми дадешъ.

— Каквото щешъ.

Бай Горанъ се чеше подъ калпака.

— Вола ще ми дадешъ ли?

— Сега пъкъ изведнѣжъ — вола. Искай нѣщо друго.

— Друго неща.

Не може я изяде. Ще я хване, ще я погледа, погледа, па ще я хвърли. Жаба е това, какъ ще я изяде?

— Добре, изяжъ жабата, вземи вола.

Бай Горанъ спечели облога. Хвана една жаба, хръсъ оттукъ, хръсъ оттамъ — изяде я. Вѣрно, десетъ пжти му идѣше да я хвърли, но десетъ пжти се одържа, додето най-после я изгълта до кракъ.

— Дай сега остена, — рече той и подкара вола предъ себе си. А въ стомаха му цѣла жаба. Въ стомаха му цѣла жаба, но отпреде му крачи цѣлъ волъ. Ей, волъ е това, за единъ волъ и петъ жаби да изядешъ, пакъ не е много!

— Голѣма работа, — мърмори бай Вълканъ и си бърше потята съ ржкава. — И азъ мога.

— Кой знай?